

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **MPM-QUALITY v. o. s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupená JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 202/19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ELTON hodinářská, a.s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupená JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. O-437539/D15076040/2015/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 8 A 9/2017-193,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 28. 4. 2010 byla do rejstříku ochranných známek (dále jen „rejstřík“) žalovaného zapsána pro žalobkyni slovní ochranná známka č. 311604 ve znění „PRIM“ (dále jen „napadená ochranná známka“), s datem přednosti k 19. 5. 2006 chránící výrobky zařazené podle mezinárodního třídění výrobků a služeb do tříd 9, 14 a 16.

[2] Osoba zúčastněná na řízení (dále také jen „osoba zúčastněná“) se v řízení před žalovaným svým návrhem ze dne 24. 7. 2013 domáhala prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou v celém rozsahu, jelikož mezi napadenou ochrannou známkou a starší kombinovanou ochrannou známkou Evropské unie (tehdy „komunitární ochranná

známka“) č. 3531662 (dále jen „starší ochranná známka“) osoby zúčastněné, s právem přednosti pro Českou republiku od data jejího přístupu k EU, tj. od 1. 5. 2005, existuje pravděpodobnost záměny, protože obě ochranné známky a jejich seznamy výrobků a služeb jsou shodné či podobné.

[3] Dne 13. 3. 2015 obdržel žalovaný podání osoby zúčastněné, v němž oznamuje, že řízení vedené z podnětu žalobkyně před Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále rovněž „EUIPO“, dříve „OHIM“) o starší ochranné známce osoby zúčastněné bylo ukončeno vydáním rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení její neplatnosti, které je již pravomocné. Na základě toho osoba zúčastněná žádala žalovaného s odvoláním na § 45 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o ochranných známkách“) a § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), o vydání rozhodnutí v předmětné věci.

[4] Dne 23. 7. 2015 zaslal žalovaný účastníkům řízení oznámení o vydání rozhodnutí ve věci návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou (dále jen „oznámení úřadu“) s informací, že hodlá ve věci vydat rozhodnutí.

[5] Dne 27. 7. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. O-437539/D047453/2013/ÚPV, kterým prohlásil napadenou ochrannou známkou za neplatnou s účinky *ex tunc* pro část výrobků a služeb zapsaných ve třídě 9 kromě „hasicí přístroje“ a výrobky a služby ve třídě 14, a to podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Pro výrobky a služby „hasicí přístroje“ zapsané ve třídě 9 a pro všechny výrobky a služby zapsané ve třídě 16 předmětná ochranná známka zůstala v platnosti. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že mezi porovnávanými ochrannými známkami našel podobnost vlastních označení ve vyšším stupni a ve všech hlediscích kvůli prvku „PRIM“ tvořícímu napadenou ochrannou známkou a přítomného jako dominantní a distinktivní prvek rovněž ve starší ochranné známce osoby zúčastněné. Žalovaný dospěl k závěru, že zápisem napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek došlo ve shora uvedeném rozsahu k zásahu do zákonem chráněných práv osoby zúčastněné.

[6] Žalobkyně podala rozklad směřující pouze proti části výroku rozhodnutí žalovaného, jímž byla napadená ochranná známka prohlášena za neplatnou. Předseda

pokračování

žalovaného napadeným rozhodnutím rozklad zamítl a napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

[7] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem č. j. 8 A 9/2017–193 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu žalobkyně zamítl.

[8] Městský soud shledal nedůvodnou žalobní námitku, že se žalobkyně neměla možnost k záměru správního orgánu prvního stupně vyjádřit, neboť bylo žalobkyni doručeno datovou schránkou oznámení úřadu, že ve věci návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky hodlá vydat rozhodnutí, současně se samotným rozhodnutím. Dle městského soudu tímto oznámením žalobkyni nevznikají žádná procesní práva ani povinnosti. Nadto žalobkyni byla dána možnost se k návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky vyjádřit, žalobkyně této možnosti využila a k věci se několikrát vyjádřila. Dle městského soudu tak nedošlo k zásahu do práv žalobkyně.

[9] Nedůvodnou shledal městský soud žalobní námitku o nevyčkání rozhodnutí ve věci návrhu na prohlášení neplatnosti z důvodu porušování autorských práv manželů J. jakožto dědiců po Mgr. R. a návrhu žalobkyně na její zrušení z důvodu neužívání. Uvedl, že řízení před žalovaným nelze přerušit. Probíhá-li však ohledně namítané starší ochranné známky řízení na její zrušení či prohlášení za neplatnou, nebylo v předmětném řízení v souladu se zásadou právní jistoty ekonomické, aby žalovaný rozhodl dříve a následně by se ukázalo, že starší ochranná známka byla zrušena nebo zneplatněna. Městský soud se však ztotožnil se žalovaným, že v případě opakovaného napadání starší ochranné známky návrhy na zrušení či prohlášení za neplatnou bylo by v rozporu s obecnou správní zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení a s ohledem na význam průmyslových práv a požadavek na rychlou a účinnou ochranu těchto práv, jež bývají časově limitována, aby žalovaný vyčkával konce všech těchto řízení, o to víc za situace, kdy tyto návrhy podává sama žalobkyně. Městský soud uzavřel, že žalovaný nepostupoval nezákonně, pokud nevyčkal pravomocného ukončení všech řízení, ve kterých byla napadána starší ochranná známka, a ve věci rozhodl.

[10] Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně, že v řízení před žalovaným a předsedou žalovaného byla osobou zúčastněnou vznesena námitka neužívání starší ochranné známky. Podle městského soudu bylo s ohledem na § 14 zákona o ochranných známkách na žalobkyni, aby v řízení neužívání starší ochranné známky namítla. Žalobkyně však nikterak neargumentovala tím, že by starší ochranná známka osoby zúčastněné nebyla v nějakém rozsahu užívána. Rovněž rozkladovou námitku, ve které bylo žalovanému vyčítáno nevyčkání rozhodnutí EUIPO o návrhu na zrušení ochranné známky z důvodu neužívání, nelze považovat za námitku neužívání namítané ochranné známky. Dle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Dle slovního vyjádření byla obsahem tohoto podání rozkladová námitka vytýkající nevyčkání rozhodnutí EUIPO o návrhu na zrušení, nikoliv námitka neužívání starší ochranné známky samotné.

[11] Podle městského soudu by se ani předseda žalovaného nemohl v rozkladu řádně vznesenou námitkou neužívání zabývat z důvodu rozporu se zásadou koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Nemohlo by být ani postupováno obdobně jako

v rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. O-83838/D15060347/2015/ÚPV, ve kterém k prolomení zásady koncentrace řízení došlo. Podle městského soudu postup předsedy žalovaného v tomto rozhodnutí na předmětné řízení nedopadá, neboť toto dobrodiní přináleží pouze vlastníkovvi napadené ochranné známky, aby tento mohl prokázat její užívání, jelikož by mechanické uplatnění zásady koncentrace mohlo mít za následek, že by tato ochranná známka byla přesto, že v rozkladovém řízení byly předloženy důkazy prokazující řádné užívání, nenávratně zrušena. To však neznamená, že by toto dobrodiní náleželo i navrhovateli zrušení ochranné známky resp. v tomto případě vlastníku mladší ochranné známky, který namítá neužívání starší ochranné známky.

[12] Městský soud se rovněž neztotožnil s názorem žalobkyně, která považuje za nesprávný závěr žalovaného, že otázka autorského práva k logu „PRIM“ totožnému s grafickou podobou slova „PRIM“ v namítané ochranné známce již byla řešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 151/2012. Městský soud uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí předsedy žalovaného vyplývá, že žalovaný považoval tuto skutečnost za rozhodnou pouze pro posouzení otázky vyčkání či nevyčkání konce řízení před EUIPO, a nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé.

[13] Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že výrok rozhodnutí žalovaného o prohlášení neplatnosti ochranné známky PRIM je v rozporu s výsledky předchozích řízení o podané přihlášce napadené ochranné známky. Žalobkyně mínila, že dle § 22 zákona o ochranných známkách měl žalovaný v rámci věcného průzkumu zkoumat podanou přihlášku a přihlášku zamítnout a že návrh na prohlášení neplatnosti měl být hodnocen jako opožděný, protože osoba zúčastněná na řízení strpěla užívání předmětného napadeného označení. Městský soud naopak uvedl, že prohlášení ochranné známky za neplatnou je právním institutem, který umožňuje odstranit stav, který vznikl zápisem ochranné známky do rejstříku, aniž by známka splňovala podmínky zápisné způsobilosti.

[14] Městský soud taktéž neshledal důvodnou žalobní námitku, že napadená ochranná známka byla součástí známkové řady „PRIM“, přičemž v době zápisu napadené ochranné známky do rejstříku nebyla starší ochranná známka osoby zúčastněné na řízení nejstarší (s ohledem na známkovou řadu žalobkyně), a proto měl dle žalobkyně žalovaný vyčkat konce soudního řízení, ve kterém byla řešena žaloba proti rozhodnutí o neplatnosti ochranné známky „PRIM“ č. 165917. Dle městského soudu tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení, zda existence jakékoliv starší evropské ochranné známky brání zápisu ochranné známky žalobkyně do rejstříku, a z toho důvodu žalovaný nemohl vyčkávat konce soudního řízení.

[15] Městský soud dále uvedl, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou zaměnitelnosti a s tím spojenými argumenty žalobkyně velmi podrobně zabýval a zaměnitelnost hodnotil ze všech v úvahu přicházejících hledisek, a zcela se ztotožnil se závěry žalovaného.

II. Kasační stížnost žalobkyně a obsah dalších podání

II. 1 Kasační stížnost žalobkyně

pokračování

[16] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[17] Podle stěžovatelky žalovaný pochybil a zkrátil stěžovatelku na jejích právech, když jí zaslal oznámení o úmyslu vydat rozhodnutí ve věci těsně před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Z načasování doručení tohoto oznámení úřadu stěžovatelce jasně plyne, že se ke změně způsobu a doby rozhodování neměla možnost vyjádřit a případně své stanovisko v řízení s ohledem na změnu názoru žalovaného k tomuto doplnit. Zaslání oznámení žalovaného stěžovatelce je tak nutno považovat za neočekávané, v rozporu s právní jistotou, v rozporu s tehdejší rozhodovací praxí žalovaného a v rozporu s § 36 odst. 2 správního řádu.

[18] Stěžovatelka je přesvědčena, že jak žalovaný, tak soud pochybili, když shledali podobnost srovnávaných označení a pravděpodobnost jejich záměny – na jedné straně zdůrazňují význam jednoho prvku v obrazové známce osoby zúčastněné na řízení, na straně druhé nezohledňují další prvky starší ochranné známky, přičemž měli vycházet z toho, že starší ochranná známka byla chráněna toliko jako známka obrazová. Dle názoru stěžovatelky je pak pochopitelně významné i srovnání výrobků a služeb, jež však nemohlo být provedeno žalovaným správně s ohledem na tehdy neukončené řízení o zrušení evropské známky navrhovatele.

[19] Stěžovatelka se dále domnívá, že žalovaný byl povinen vyčkat vydání rozhodnutí EUIPO o podaném návrhu na prohlášení starší ochranné známky za neplatnou. Dle jejího názoru nelze klást zásadu rychlosti a hospodárnosti správního řízení nad zásadu materiální pravdy, nad povinnost žalovaného zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nad povinnost žalovaného rozhodovat v souladu se zákonem, nikoliv v rozporu s ním.

[20] Stěžovatelka rovněž považuje za významné, že v případě prohlášení starší ochranné známky za neplatnou se na ni hledí, jako by nikdy zapsána nebyla. Pokud by skutečně k prohlášení její neplatnosti *ex tunc* nakonec došlo, pak by se stěžovatelka nemohla žádným způsobem bránit proti prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, jelikož by došlo k uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení, a přitom by k prohlášení neplatnosti známky stěžovatelky došlo z titulu existence starší evropské známky, která by byla následně prohlášena za neplatnou *ex tunc*. Dle názoru stěžovatelky se tak jedná o jasný důvod pro to, že žalovaný byl povinen vyčkat rozhodnutí EUIPO o podaném návrhu, a že i z tohoto důvodu v řízení pochybil. Stěžovatelka mimo jiné odkazuje na metodické pokyny žalovaného, kde se uvádí, že je-li namítaná starší ochranná známka dotčena návrhem na zrušení či prohlášení za neplatnou, je třeba vyčkat ukončení těchto řízení. Opačné řešení by nebylo v souladu se zásadou právní jistoty.

[21] Dle názoru stěžovatelky lze rovněž v daném případě stěží tvrdit rozpor se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení a odkazovat na nutnost brát ohled na význam průmyslových práv a požadavek na rychlou a účinnou ochranu těchto práv. Dle stěžovatelky to totiž byla osoba zúčastněná na řízení, která podala proti zápisu napadené ochranné známky námitky, avšak tyto námitky podala z jiných důvodů a námitku

založenou na podobnosti se starší ochrannou známkou vůbec před zápisem napadené ochranné známky nevznesla. Již nevznesení námitky osobou zúčastněnou v řízení před zápisem napadené ochranné známky z titulu podobnosti se starší ochrannou známkou lze podle stěžovatelky chápat jako porušení zásady hospodárnosti a rychlosti správního řízení ze strany této osoby. Stěžovatelka tak nesouhlasí s posouzením této námitky městským soudem. Žalovaný měl dle stěžovatelky buď vyčkat na rozhodnutí EUIPO o podaném návrhu na zrušení starší ochranné známky z důvodu neužívání, nebo sám posoudit, zda je namítaná ochranná známka řádně užívána.

[22] Dle stěžovatelky je zásadním pochybením závěr soudu, že žalovaný neporušil žádné zákonné ustanovení, když se otázkou užívání či neužívání starší ochranné známky nezabýval a vydal žalobou napadené rozhodnutí. Stěžovatelka uvádí, že jelikož byla starší ochranná známka napadena návrhem na zrušení z důvodu neužívání, byl žalovaný povinen zabývat se užíváním starší ochranné známky, jelikož se jedná o jedno z kritérií pro posuzování existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, jak je zmiňováno v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[23] Nadto stěžovatelka poukazuje, že zákon o ochranných známkách výslovně žalovanému zakazuje prohlásit známku za neplatnou z důvodu existence starší ochranné známky, která podmínky užívání nesplňuje.

[24] Stěžovatelka nesouhlasí s posouzením soudu, že rozkladovou námitku, ve které stěžovatelka žalovanému vyčítala nevyčkání rozhodnutí EUIPO o návrhu na zrušení ochranné známky před tímto orgánem, nelze považovat za námitku neužívání této ochranné známky. Dle názoru stěžovatelky se ze strany soudu jedná jak o nepochopení vznesené rozkladové námitky, tak o nesprávnou aplikaci a nesprávný výklad § 14 zákona o ochranných známkách. Podle stěžovatelky toto ustanovení v podstatě neobsahuje žádnou úpravu či způsob úpravy námitky neužívání a toliko výslovně stanoví překážku pro prohlášení neplatnosti ochranné známky z důvodu existence starší ochranné známky, pokud starší ochranná známka nesplňuje podmínky užívání.

[25] Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud ve svém věcném odůvodnění rozkladu uvedla, že podala proti namítané ochranné známce návrh na zrušení a výslovně uvedla, že důvodem podání návrhu na zrušení známky je neužívání starší známky, pak se nepochybně jednalo o řádně vznesenou námitku neužívání. Toto sdělení stěžovatelky bylo navíc činěno zejména z důvodu pochybení žalovaného, který v řízení před vydáním svého prvostupňového rozhodnutí ignoroval probíhající řízení o zrušení starší ochranné známky před EUIPO.

[26] Stěžovatelka má za to, že námitka neužívání namítané ochranné známky byla řádně vznesena již před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalovaného, když za vznesení námitky neužívání známky musí být považováno podání návrhu na zrušení namítané známky z důvodu jejího neužívání. Tato skutečnost mohla být zjevná žalovanému již z pouhého nahlédnutí do rejstříku evropských ochranných známek EUIPO.

pokračování

[27] Rozhodnutím EUIPO ze dne 31. 1. 2017 pak bylo pravomocně rozhodnuto, že starší ochranná známka osoby zúčastněné na řízení nesplňovala podmínky užívání pro podstatnou část seznamu výrobků a služeb. Stěžovatelka se tak domnívá, že když nesplňovala podmínky užívání v době podání návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky, tak je nesplňovala i v době rozhodování žalovaného. Dle stěžovatelky ani nelze o žádné povinnosti vznesení námitky neužívání dle § 14 zákona o ochranných známkách vůbec mluvit. Žádná taková povinnost zákonem upravena nebyla.

[28] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tvrzením soudu, že se žalovaný případnou námitkou neužívání ani zabývat nemohl, jelikož by tak postupoval v rozporu se zásadou koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. V tomto konkrétním případě se nejednalo o novou skutečnost či nový důkaz, jelikož dotyčná skutečnost jasně plynula z výpisu starší ochranné známky, který byl žalovaný povinen provést a pravděpodobně neprovedl či neprovedl řádně, když běžící řízení o zrušení známky z důvodu jejího neužívání nezjistil sám z úřední evidence EUIPO.

[29] Stěžovatelka se dále domnívá, že v předmětném řízení měly být aplikovány argumenty k prolomení zásady koncentrace řízení použité v rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. O-83838/D15060347/2015/ÚPV, ze kterého v kasační stížnosti obsáhle cituje.

[30] Stěžovatelka dále brojí proti závěru městského soudu, že otázka autorského práva k logu „PRIM“ totožnému s grafickou podobou slova „PRIM“ v namítané ochranné známce již byla řešena. V žádném z uvedených řízení dle stěžovatelky nebylo autorské právo přiznáno osobě zúčastněné na řízení. Stěžovatelka poukazuje, že Nejvyšší správní soud dokonce svým rozsudkem ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018–242, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 10. 2014, jakož i na ně navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 9 A 374/2014–314, ve věci známky stěžovatelky č. 165917.

[31] Stěžovatelka rovněž poukazuje, že vzhledem k obnově platnosti známky č. 165917 byla napadená ochranná známka jenom součástí známkové řady „PRIM“ stěžovatelky před jejím výmazem, která jen doplňovala její prioritně starší známky, přičemž celé řízení o napadené ochranné známce bylo postaveno na předpokladu, že nejstarší zapsanou známkou obsahující „PRIM“ pro hodinky je právě starší ochranná známka osoby zúčastněné na řízení. Podle stěžovatelky tak existence napadené ochranné známky nemá vliv na jiná tvrzená práva osoby zúčastněné na řízení. Z tohoto důvodu stěžovatelka dovozuje, že rozhodnutí žalovaného a na ně navazující soudní rozhodnutí jsou nesprávná a je na místě je zrušit.

[32] Stěžovatelka dále uvádí, že z napadeného soudního rozhodnutí plyne, že se soud spokojil s výsledky dokazování a závěry žalovaného. Žalovaný však některé z důkazů buďto vůbec řádně nezajistil, nebo neprovedl, nebo je zcela nesprávně vyhodnotil. Stěžovatelka příkladem poukazuje na důkaz napadenou ochrannou známkou či na sdělení o běžícím návrhu na zrušení starší známky z důvodu neužívání. Dle stěžovatelky tak městský soud postupoval v rozporu s § 52 a 77 s. ř. s., jakož i s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

II. 2. Vyjádření žalovaného

[33] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti opakuje, že řízení o ochranných známkách není možné podle § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách přerušit.

[34] Podotýká, že přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí i s ohledem na zásadu procesní ekonomie a zásadu rychlosti řízení a vzhledem k dosavadní celkové délce předmětného řízení a žádosti zúčastněné osoby o pokračování řízení.

[35] Rovněž připomíná, že přihlédl při svém rozhodování k pravomocnému rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO ze dne 30. 3. 2010, kterým byl návrh na prohlášení neplatnosti starší ochranné známky zamítnut, a k pravomocnému usnesení Tribunálu EU (T-215/12 ze dne 3. 10. 2014), kterým byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zčásti odmítnuta jako zjevně nepřipustná a zčásti zamítnuta jako zjevně postrádající jakýkoli právní základ.

[36] Žalovaný odmítá, že by postupoval v rozporu se zákonem, a předmětný žalobní důvod považuje za irelevantní. Kdyby i nadále žalovaný vyčkával na rozhodnutí o dalších řízeních vedených před EUIPO, došlo by k popření principu právní jistoty, který je ve dvoustranném správním řízení nutno vztáhnout k oběma účastníkům. Za jeho dodržování nelze podle žalovaného považovat obhajobu subjektivního zájmu, byť prováděnou zákonem připuštěnými prostředky, například neustálým podáváním nových návrhů proti starší ochranné známce nebo neustálým uplatňováním tzv. nových skutečností a nových důkazů. Akceptace takového postupu ze strany správního orgánu by se fakticky stala překážkou vymahatelnosti práva.

[37] Tento postup žalovaného není v rozporu ani s metodickými pokyny žalovaného. Metodické pokyny fungují jako podpůrná pomůcka a upravují obecná pravidla, která jsou aplikovatelná v obecné rovině, tedy například za předpokladu, že starší ochranná známka je dotčena návrhem na prohlášení za neplatnou. Pokud ovšem je tato platná starší ochranná známka znovu napadena dalšími návrhy na její zrušení či prohlášení za neplatnou, je nutné, aby žalovaný zohlednil konkrétní okolnosti případu. Starší ochrannou známku lze různými návrhy napadat neustále. V případě tohoto řetězení návrhů by žalovaný nikdy nemohl přistoupit k vydání rozhodnutí, což je nepřipustné.

[38] Žalovaný uvádí, že se plně ztotožňuje s odůvodněním rozsudku městského soudu, že žalovaný neporušil žádné zákonné ustanovení, když se otázkou užívání či neužívání starší ochranné známky EU nezabýval a vydal napadené rozhodnutí. Žalovaný může zkoumat užívání starší známky v rámci návrhu na zrušení, jen pokud se střetnou ochranné známky národní. Žalovaný obecně nemůže zkoumat užívání ochranné známky EU registrované u EUIPO a tím spíše je nemůže zkoumat v řízení o návrhu na prohlášení jiné pozdější ochranné známky za neplatnou.

[39] Dle žalovaného stěžovatelkou zmíněné rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. O-83838/D15060347/2015/ÚPV, na nynější věc nedopadá, jelikož je prolomení zásady koncentrace umožněno toliko vlastníku napadené ochranné známky v řízení o zrušení ochranné známky dle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Důvodem prolomení této zásady je umožnit vlastníkově prokázání užívání

pokračování

ochranné známky na základě důkazů předložených v řízení o rozkladu, aby v důsledku nepřipuštění důkazů o užívání nedošlo k nevratnému zrušení ochranné známky. Z rozhodnutí zmíněného stěžovatelkou nijak nevyplývá, že by takovéto prolomení mělo náležet i navrhovateli prohlášení ochranné známky za neplatnou. Stěžovatelkou uvedené odůvodnění rozhodnutí proto na posuzovaný případ nelze vztáhnout.

[40] Žalovaný nepovažoval za nezbytné vyčkávat na rozhodnutí o tomto dalším návrhu podaném třetí osobou ve věci námítky autorského práva vzhledem k tomu, že řízení před žalovaným bylo vedeno výlučně ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Nehledě na to by v případě vyčkání ukončení řízení před EUIPO došlo k neúměrnému prodloužení řízení. Řízení před EUIPO ohledně prvního návrhu na prohlášení starší ochranné známky osoby zúčastněné na řízení za neplatnou bylo přitom vedeno více než 7 let.

[41] Žalovaný dále uvádí, že stěžovatelka v průběhu řízení a taktéž v žalobě a v kasační stížnosti argumentuje skutečnostmi, které nejsou předmětem tohoto řízení, tedy námítkou autorství k logu „PRIM“, a rovněž zavádějícím způsobem odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 312/2018-242 ve věci ochranné známky č. 165917. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu na danou věc nedopadá a nesouvisí s žalobou napadeným rozhodnutím, byť je ochranná známka č. 165917 platně obnovena. V žalobou napadeném rozhodnutí bylo rozhodováno toliko o napadené ochranné známce a o pravděpodobnosti její záměny se starší ochrannou známkou osoby zúčastněné.

II. 3. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[42] Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje na skutečnost, že v současnosti sice již skutečně je možné nahlížet do databáze evropských ochranných známek EUIPO a tam se dokonce i seznamovat s konkrétními písemnostmi, které se vztahují k jednotlivým evropským známkám, z ničeho však nevyplývá, zda stejným způsobem bylo možné k databázi EUIPO přistupovat již v době, kdy žalovaný rozhodoval o návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky.

[43] Osoba zúčastněná pak dále nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že podání návrhu na zrušení starší ochranné známky u EUIPO musí být chápáno jako uplatnění námítky neužívání v řízení. Podle osoby zúčastněné je to především stěžovatelka samotná, jež způsobila, že námitka neužívání nebyla v řízení žalovaným posouzena; svůj návrh na zrušení starší ochranné známky přitom stěžovatelka učinila více než jeden měsíc před tím, než žalovaný vydal prvoinstanční rozhodnutí.

[44] Osoba zúčastněná dále uvádí, že se nemohlo jednat ani o řádně uplatněnou námitku neužívání evropské ochranné známky; ve skutečnosti se jednalo o námitku, že došlo k procesní vadě před správním orgánem prvního stupně. Žalovaný ani v rámci rozkladového řízení k novým tvrzením nemohl přihlížet, jelikož v řízení o rozkladu k novým skutečnostem uvedeným v rozkladu nebo v průběhu rozkladového řízení lze přihlídnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Stěžovatelka však námitku neužívání rozhodně mohla uplatnit dříve.

[45] Podle názoru osoby zúčastněné nelze odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 7 As 41/2007–114, bez dalšího aplikovat. Toto rozhodnutí je podle ní založeno na předpokladu, že ve známkoprávním řízení vyvstane pochybnost, zda dřívější ochranná známka, s níž má být novější ochranná známka zaměnitelná, není na určitém vymezeném území po určitou dobu využívána. V posuzovaném případě však před žalovaným jako správním orgánem prvního stupně takováto pochybnost nevystala.

[46] Pokud jde o zásadu rychlosti a hospodárnosti správního řízení, která měla být dle tvrzení stěžovatelky nesprávně nadřazena nad zásadu materiální pravdy, osoba zúčastněná na řízení upozorňuje, že rychlá a účinná ochrana průmyslových práv je zdůrazněna přímo v evropských právních normách. Zdůrazňovaná zásada materiální pravdy tedy nemá absolutní prioritu a s odkazem na tuto zásadu nelze popřít ostatní zásady, které platí pro případ rozhodování o ochraně průmyslových práv. Dle osoby zúčastněné na řízení to platí tím spíše za situace, kdy podnětu samotné stěžovatelky. Osoba zúčastněná na řízení se tedy v tomto ohledu ztotožňuje se závěry přijatými městským soudem.

[47] Osoba zúčastněná dále uvádí, že otázka údajných autorských práv k logu „PRIM“ nehrála v případě tohoto správního řízení žádnou roli. Podstatné bylo pouze to, zda starší ochranná známka osoby zúčastněné brání tomu, aby byla v rejstříku ochranných známek zapsána napadená ochranná známka. Na posouzení této otázky nemají údajná autorská práva vliv. Vedle toho osoba zúčastněná uvádí, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 312/2018-242 vůbec nebyla otázka autorských práv řešena, když Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného a předsedy žalovaného ze zcela jiných důvodů procesního rázu. Tato argumentace stěžovatelky ani jinak nesvědčí ve prospěch stěžovatelkou prosazovaného závěru, že totiž bylo nutné vyčkat na rozhodnutí EUIPO o návrhu na prohlášení neplatnosti starší ochranné známky.

[48] Osoba zúčastněná dále nesouhlasí, že by celé řízení o napadené ochranné známce bylo postaveno na předpokladu, že nejstarší zapsanou ochrannou známkou obsahující slovo „PRIM“ pro hodinky je právě starší ochranná známka, když ve skutečnosti bylo rozhodnutí o neplatnosti napadené ochranné známky založeno na tom, že byla zaměnitelná se starší ochrannou známkou osoby zúčastněné na řízení.

[49] Nadto osoba zúčastněná poukazuje na některé části kasační stížnosti, ve kterých spatřuje nové skutkové a právní argumenty, které stěžovatelka v postavení žalobkyně neuplatnila v podané správní žalobě, ač tak nepochybně učinit mohla. Osoba zúčastněná má tak za to, že tato argumentace je v nynější fázi soudního řízení již nepřipustná, a navrhuje, aby se jí Nejvyšší správní soud nezabýval. Taktéž osoba zúčastněná poukazuje, že některé části kasačních námitek jsou příliš obecné, aby se jimi mohl Nejvyšší správní soud vůbec zabývat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[50] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační

pokračování

stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[51] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[52] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť z něj je patrné, jakým způsobem se městský soud vypořádal s námitkami stěžovatelky, které skutečnosti vzal za základ odůvodnění napadeného rozsudku a kterým skutečnostem naopak nepřisvědčil.

[53] Nejvyšší správní soud dále musí konstatovat, že v posuzované kasační stížnosti stěžovatelka opakovaně nesouhlasí se závěry žalovaného, které aproboval městský soud. Nejvyšší správní soud přitom považuje za vhodné zopakovat již mnohokrát judikovaný názor, že smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[54] Stěžovatelka opakovaně namítá, že žalovaný pochybil, když nevyčkal skončení dalších řízení před EUIPO o prohlášení starší ochranné známky za neplatnou či o zrušení této ochranné známky. Krajský soud se ovšem s touto námitkou podrobně vypořádal v bodech 66 až 72 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožňuje. Podle § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o přerušení řízení. Jelikož zákon o ochranných známkách sám přerušení řízení neupravuje a vylučuje subsidiární aplikaci přerušení řízení podle správního řádu, nelze řízení o ochranných známkách přerušit.

[55] Stěžovatelce je potřeba dát za pravdu, že pokud je vedeno řízení o zrušení či neplatnosti ochranné známky, jejíž registrace je důvodem pro návrh na zrušení či prohlášení neplatnosti jiné, prioritně mladší ochranné známky, může se s ohledem na okolnosti těchto řízení jevit jako účelné vyčkat do skončení řízení o neplatnosti či zrušení prioritně starší ochranné známky, neboť v případě, že by ke zrušení nebo prohlášení známky za neplatnou došlo, mohl by odpadnout důvod vedení řízení o zrušení či neplatnosti prioritně mladší ochranné známky. V nyní projednávané věci tak však žalovaný učinil. Žalovaný vyčkal na skončení řízení před EUIPO o prohlášení starší ochranné známky osoby zúčastněné za neplatnou, přičemž délka tohoto řízení činila 7 let. S ohledem na skutečnost, že toto řízení bylo zahájeno na návrh stěžovatelky a nebylo mu vyhověno, vyhodnotil žalovaný zcela správně, že již není důvod vyčkávat s vydáním rozhodnutí o neplatnosti napadené ochranné známky stěžovatelky. V řízení o neplatnosti ochranné známky totiž proti sobě stojí ve vzájemné kolizi práva více účastníků řízení a nelze upřednostňovat práva jednoho před právy toho druhého. Vždy je potřeba poměřovat na základě okolností projednávané věci, jaký postup se v řízení jeví jako nejúčelnější.

[56] Přesně k takovému jednostrannému upřednostnění práv stěžovatelky by však mohlo dojít, pokud by žalovaný dalších potenciálně několik let vyčkával na rozhodnutí EUIPO o dalších návrzích, jimiž byla starší ochranná známka napadena, aniž by vzal v úvahu zásadu hospodárnosti a rychlosti správního řízení s ohledem na význam

průmyslových práv a požadavek na rychlou a účinnou ochranu těchto práv. Ostatně právě svobodu zvolit procesní postup s ohledem na okolnosti daného případu žalovanému umožňuje vyloučení aplikace ustanovení správního řádu o přerušení řízení podle § 45 zákona o ochranných známkách – žalovaný tak má možnost s ohledem na skutkové okolnosti nevyčkávat na skončení všech řízení, která by potenciálně mohla mít vliv na výsledek řízení před žalovaným, a namísto toho rozhodnout v zájmu rychlé a účinné ochrany průmyslových práv. Čím déle totiž existuje protiprávní stav, tím menší zájem může být na jeho nápravě. To je také důvod pro existenci institutů, které časově omezují nositele práv v možnosti úspěšně se ochrany těchto práv domáhat (lhůty pro zahájení některých typů řízení, promlčecí či prekluzivní doba k uplatnění práv).

[57] Nejvyšší správní soud má pochopení pro argumentaci stěžovatelky, která má zájem vyhnout se nezbytnosti chránit svá práva například návrhem na obnovu řízení v případě, že by skutečně došlo ke zrušení či zneplatnění starší ochranné známky osoby zúčastněné na řízení v období po právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného. Existuje totiž reálné riziko, že k rozhodnutí o zrušení či zneplatnění nemusí dojít před uplynutím lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení. To však nemohlo být důvodem pro průtahy v řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou v řádech vyšších jednotek či nižších desítek let. Takový postup by stěží představoval účinnou ochranu průmyslových práv. Nadto je potřeba uvést, že stěžovatelka měla v řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou možnosti obrany, jichž v plné míře nevyužila, jak bude rozvedeno níže.

[58] Námitka procesní vady z důvodu nevyčkání výsledku dalších řízení, ve kterých byla napadána starší ochranná známka osoby zúčastněné, tak není důvodná.

[59] Ke kasační námitce, že žalovaný v řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou dostatečně neposoudil námitku neužívání starší ochranné známky ve smyslu § 13 zákona o ochranných známkách, Nejvyšší správní soud uvádí, že s touto námitkou se krajský soud dostatečně vypořádal v bodě 70 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

[60] Podle § 13 odst. 1 zákona o ochranných známkách platí, že pokud do 5 let od zápisu nezačal vlastník ochrannou známku řádně užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo přerušeno nejméně na nepřetržitou dobu 5 let, podléhá ochranná známka následkům uvedeným v tomto zákoně (§ 14 a 31), ledaže pro neužívání existují řádné důvody.

[61] Podle § 14 odst. 1 zákona o ochranných známkách ochranná známka nemůže být prohlášena za neplatnou z důvodu existence starší ochranné známky, pokud tato starší ochranná známka nesplňuje podmínky užívání uvedené v § 13. Ustanovení § 14 odst. 1 zákona o ochranných známkách je prostředkem ochrany přihlašovatelů a vlastníků pozdějších ochranných známek, u nichž se předpokládá, že vyvíjejí určité aktivity za účelem ochrany svých práv. Zákon o ochranných známkách neukládá žalovanému výslovně povinnost *ex officio* zkoumat v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou to, zda starší ochranná známka je či v rozhodné době byla užívána. O to více je nutné, aby přihlašovatel či vlastník pozdější ochranné známky s ohledem na ochranu svých

pokračování

práv aktivně namítal argumentaci směřující k uplatnění § 14 zákona o ochranných známkách. Nenamítne-li tak vlastník pozdější ochranné známky neužívání starší ochranné známky a nevystane-li v řízení v tomto směru ani žádná pochybnost, nemusí žalovaný provádět k této otázce dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 7 As 122/2013-89). Nutno podotknout, že ke stejnému závěru dospívá i odborná literatura, podle které „s ohledem na okolnost, že v současnosti lhůta 5 let není vázána na zápis ochranné známky do rejstříku a že mohou existovat různé liberalizační okolnosti, pro něž nebylo možné známku užívat, lze dovodit, shodně jako v případě podání návrhu na zrušení známky podle § 31 odst. 2, že má být zkoumáno kvalifikované užívání starší známky jen k návrhu vlastníka známky mladší“ (BISKUPOVÁ, Eva. § 14 [Některé následky neužívání ochranné známky]. In: HORÁČEK, Roman, BISKUPOVÁ, Eva, DE KORVER, Zuzana. Práva na označení a jejich vymáhání. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 159.). Stejná koncepce nezbytnosti aktivně uplatnit návrh k přezkumu řádného užívání starší ochranné známky vlastníkem mladší ochranné známky byla zachována a explicitně v zákoně zakotvena i po novelizaci zákona o ochranných známkách s účinností od 1. 1. 2019. Obsah pozdější než pro věc rozhodné úpravy je v dané situaci dalším, byť spíše pomocným, vodítkem pro výklad, v jakých ohledech zákonná úprava dlouhodobě vyžaduje aktivitu vlastníka mladší ochranné známky a v jakých ohledech jej chrání povinností správního orgánu zohlednit určité skutkové a právní okolnosti z úřední povinnosti.

[62] Skutečnost, že stěžovatelka podala návrh na zrušení starší evropské ochranné známky z důvodu jejího neužívání k EUIPO, nemůže sama o sobě vyvolat u žalovaného pochybnost o užívání namítané ochranné známky. Stěžovatelka totiž nevystupovala dostatečně aktivně vůči žalovanému. Pouze předpokládala, že žalovaný bude sám ze své iniciativy kontrolovat rejstřík EUIPO v průběhu svého rozhodování. Nadto Nejvyšší správní soud podotýká, že to byla právě samotná stěžovatelka, která pár týdnů před vydáním rozhodnutí žalovaného návrh na zrušení starší evropské ochranné známky z důvodu jejího neužívání podala, a která tak měla nejlepší povědomí o probíhajícím řízení.

[63] Žalovaný ovšem není omezen v přezkoumání užívání evropské ochranné známky, jak uvádí ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky. Žalovaný musí dostatečně zajistit, aby podmínky pro existenci a pro prohlášení ochranné známky za neplatnou byly jak v evropském (v té době komunitárním) právu, tak v národním právu stejné. V opačném případě by byl při přezkumu pravděpodobnosti záměny žalovaným v námitkovém řízení bezdůvodně omezen a vlastník namítané evropské ochranné známky by se tak dostával do výhodnějšího postavení oproti vlastníkům napadených národních ochranných známek, a to i přesto, že mu ze zákona takové výhodnější procesní postavení nesvědčí. Žalovaný nebyl a není nikterak limitován v přezkumu užívání starší evropské ochranné známky pro účely posouzení řádného užívání jako limitu pro možnost úspěšně bránit svá práva v řízení o zrušení jiné ochranné známky či jejím prohlášení za neplatnou.

[64] Nejvyšší správní soud nicméně musí přisvědčit právnímu názoru městského soudu, podle něhož stěžovatelka existenci vedeného řízení o zrušení starší ochranné známky osoby zúčastněné na řízení namítala toliko ve vztahu k tvrzené procesní vadě řízení před žalovaným, jenž měl podle stěžovatelky vyčkat na skončení tohoto řízení. Stěžovatelka tak v řízení před žalovaným nevznesla žádné relevantní námitky, kterými by tvrdila, že mělo

dojít k aplikaci § 14 odst. 1 zákona o ochranných známkách z důvodu, že osoba zúčastněná starší ochrannou známkou řádně neužívala.

[65] Nadto je potřeba zdůraznit, že i námitku uvedenou v předchozím bodě tohoto rozsudku stěžovatelka poprvé uvedla až v řízení o rozkladu před předsedou žalovaného. V rozkladovém řízení se přitom uplatňuje zásada koncentrace podle § 82 odst. 4 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu, podle které se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedených v rozkladu nebo v průběhu rozkladového řízení přihlédne jen tehdy, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že odkaz na rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. O-83838/D15060347/2015/ÚPV, a jeho pasáž týkající se prolomení zásady koncentrace v řízení není na nyní projednávanou věc přílehlavý. V první řadě totiž předseda žalovaného rozhodoval v řízení o zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání dle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. V tehdejší věci tak bylo již v řízení v prvním stupni zjevné, že předmětem dokazování je řádné užívání ochranné známky vlastníkem. Předseda žalovaného v ní změkčil zásadu koncentrace řízení, když uvedl, že v takovém případě by měl vlastník, který byl v dokazování řádného užívání ochranné známky v prvním stupni správního řízení neúspěšný, dostat další šanci přednést důkazní prostředky k prokázání řádného užívání ochranné známky v řízení rozkladovém, aby se vyhnul jejímu nezvratnému zrušení. V nyní projednávané věci však je postavení stěžovatelky odlišné, neboť řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou primárně stojí na zaměnitelnosti se starší ochrannou známkou. Stěžovatelka přitom v řízení před žalovaným vůbec neužívání starší ochranné známky osobou zúčastněnou na řízení nenamítala. Nejedná se tak o situaci, kdy by se účastník řízení marně snažil prokázat některé skutečnosti v řízení v prvním stupni a v navazujícím řízení o oprávněm prostředku dostal „druhou šanci“. I pokud by námitka stěžovatelky byla způsobila vyvolat pochybnosti o užívání starší ochranné známky osobou zúčastněnou na řízení, jednalo by se o ryzí novotu, již má právě ustanovení o koncentraci odvolacího či rozkladového řízení zabránit. Tato námitka stěžovatelky je proto taktéž nedůvodná.

[66] V dalších bodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že celé řízení o napadené ochranné známce bylo postaveno na předpokladu, že nejstarší zapsanou ochrannou známkou obsahující slovo „PRIM“ pro hodinky je právě namítaná starší evropská ochranná známka.

[67] Předmětné řízení o neplatnosti ochranné známky bylo založeno na posouzení zaměnitelnosti napadené ochranné známky se starší ochrannou známkou osoby zúčastněné na řízení na základě již zmiňovaného § 32 odst. 3 v souvislosti s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Ochranná známka stěžovatelky č. 165917 („obnovená“ na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu v jiném řízení) nemůže jako taková měnit podstatu předmětného řízení, ve kterém je posuzována pravděpodobnost záměny dvou ochranných známek a nikoliv, jak uvádí stěžovatelka, otázka, která z ochranných známek je s přihlédnutím k známkové řadě nejstarší.

[68] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem městského soudu a žalovaného, že otázka autorského práva k logu „PRIM“ totožnému s grafickou podobou slova „PRIM“ v namítané ochranné známce již byla řešena. I zde musí Nejvyšší správní soud souhlasit s

pokračování

posouzením věci městským soudem. Předseda žalovaného totiž řešení otázky autorského práva k logu „PRIM“ v jiném řízení považoval za rozhodné pouze pro posouzení procesní otázky vyčkání či nevyčkání konce řízení před EUIPO, nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé. Jak již přitom Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, žalovaný postupoval správně, pokud vyhodnotil, že není důvodné vyčkávat na výsledek dalších řízení, kterými byla starší ochranná známka stěžovatelky napadána.

[69] Kasační námitky stěžovatelky jsou proto nedůvodné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[70] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[71] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť toto právo by jí podle § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. vzniklo pouze v případě náhrady nákladů, které by vynaložila v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což v daném případě nenastalo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu